

Юлія ДАТЧЕНКО – філолог-мовознавець, майстер народного мистецтва, дитяча письменниця. Народилася 25 серпня 1971 року в місті Дрездені (Німеччина) у родині військовослужбовців. Дитинство та юність провела на батьківщині батьків – у селі Петриківці Дніпропетровської області, в оточенні петриківського малярства. Упродовж 1988–1993 років навчалася на філологічному факультеті Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара. 2008 року захистила дисертацію кандидата філологічних наук. Працює доцентом кафедри загальної та слов'янського мовознавства факультету української й іноземної філології та мистецтвознавства ДНУ імені Олеся Гончара. Викладає старослов'янську мову, мовознавство, теорію та практику перекладу, польську й сербську мови.

1995 року навчалася писанкарства й витинанкарства в Андрія Пушкарьова (члена Національної спілки майстрів народного мистецтва України). Із 1999 року проводить заняття з писанкарства й витинанки для дітей і дорослих у храмі Святого Рівноапостольного князя Володимира. Учасниця свят і фестивалів у Дніпропетровську, Кривому Розі, Запоріжжі, Вінниці,

Дніпродзержинську, Одесі. Вироби майстрині зберігаються в Музеї витинанки (м. Могилів-Подільський), у Вінницькому обласному центрі народної творчості, Харківському історичному музеї, Музеї історії міста Дніпродзержинська та у приватних осіб. 2011 року опрацювала колекцію писанок рідного краю початку ХХ ст., що зберігається в Дніпропетровському історичному музеї, й видала посібник «Писанки Катеринославицини». Член Національної спілки майстрів народного мистецтва України (2015).

Із народженням третьої дитини почала писати вірші й казки для малечі.

ПИСАНКОВА КАЗКА

Кольорові, кольорові
Стали кури, вівці, коні,
І корови, і воли,
Що на писанках були.
Повкривались зірочками,
Грабельками, крапочками.

Писанковий вільний край,
Наче справжній Божий Рай!

Вишні, яблуні, черешні
Уквітчалися нарешті
Писанковими зразками,
Що збережені віками.

Писанкові навкруги
Всі гаї, поля, луги!

Вкрився сивий дід Дніпро
Весь орнаментом чудовим,
Щоб було усім добро,
Теж зробився писанковим!

А Карпати, а Карпати...
Гляньте, гляньте, в кожній хаті –
Писачками володіють,
Всі малюють, всі уміють:
Баба, дід, матуся й тато
Пишуть писанки на свято!
Всі карпатські діточки
Ставлять крапки й зірочки,

Щоб земля була багата,
Щоб і двір буяв, і хага!

Наддніпрянщина радіє,
Писанкує, теж уміє!
Ось вазони, сакви, квіти
Пишуть на Великдень діти!

А Поділля і Волинь,
Слобожанщина й Полісся
Пишуть, оком де не кинь,
Знаки ті, що збереглися.
Славлять писанками всюди
Воскресіння Боже люди!

Темний змій
У пе-че-рі
Причаївсь,
Жде ве-че-рі.

Он, сидить,
Не виглядає,
Хижі мрії
Змій той має.

З'їсти всі паски
Печені
Й писанки –
Ще не свячені,

Щоб в людей
Забрати свято.
Мріє так
Зміїсько кляте.

Щоб забули навіки
Люди писанки й паски!

Змій наважився злетіти –
Став людей лякати,
Розпочав хрести палити,
Церкви став ламати!

А йому допомагають
Учні-зміємольці,
Кожен з них на грудях має
Зміїв знак на голці.

– Як хто писанки напише, –
Дуже пошкодує,
Швидко його змій печерний
Враз перебудує.

Зміємольці все чатують,
Пам'ять забирають.
У родинях навіть «Славу»
Змієві співають.

Люди дуже полякались.
Всі тремтять, німіють.
Писачка у руки взяти
Навіть не посміють.

Писанкові узорі вже й позабували,
Великодні ікони в землю закопали.

Та не всіх злякав Зміїсько...
У селі одному
Три сестрички-невелички
З церкви йдуть додому:
– Завтра Свято!
– Чудо! Диво!
– Боже Воскресіння!
– Хутко писанки писати! –
Буде нам спасіння!

Віра свічку засвітила,
Варить
фарби й віск Любов,
Водять писальцями вміло
Взори
після молитов.
Гарні писанки в Надії,
Пишуть сестри всеньку ніч.
В писанках – найкращі мрії,
Темні змії зникнуть пріч!

Вранішніє сонце
Гляне у віконце:
– ХРИСТОС ВОСКРЕС!
Лине благодать з небес!

А Любов, Надія й Віра
Писанки дарують щиро:

Учню і ученому –
Крашанки свяченої.
Бабці, подружці і діду,
І хрещеному, й сусіду.
Татові і брату –
Писанку багату!
Тітоньці і мамі –
Писанки яскраві!

Три сестрички-невелички
Дуже здивувались:
Писанки у кошиках
Ніколи не кінчались!

Темний Змій
Принишк умить.
У печері й досі спить.

Щоб той змій не виглядав,
Діток більше не лякав –
Писанки пишімо!
Звичай збережімо!

Писачок до рук беріть,
Воском лінії ведіть.

Стали писанкові
Олені і коні,
«Баранячі ріжки»
Закрутились трішки.
Між «гусячі лапки»
Ставим диво-крапки.
І «дубове листя»
Й «зірки» променисті,
«Бджоли», «шийки»
Й «павучки»,
І «соснові гілочки»
Пишемо з любов'ю
Людям на здоров'я!

Он, дивись, сорококлин,
Може, схожий він на млин?
А чи, може, на вітряк?
Не второпаю ніяк!

Безкінечник безкінечно
В'ється в писанці доречно.

Квітнуть писанкові ниви,
Села і міста щасливі!
Чорне море все в узорах,
Зорі й хрестики на горах!
І решітки, і квадрати....

Святкувати! Святкувати!
І Великдень величати!

Гляньте! Всюди писанково!
І святково-веселково!